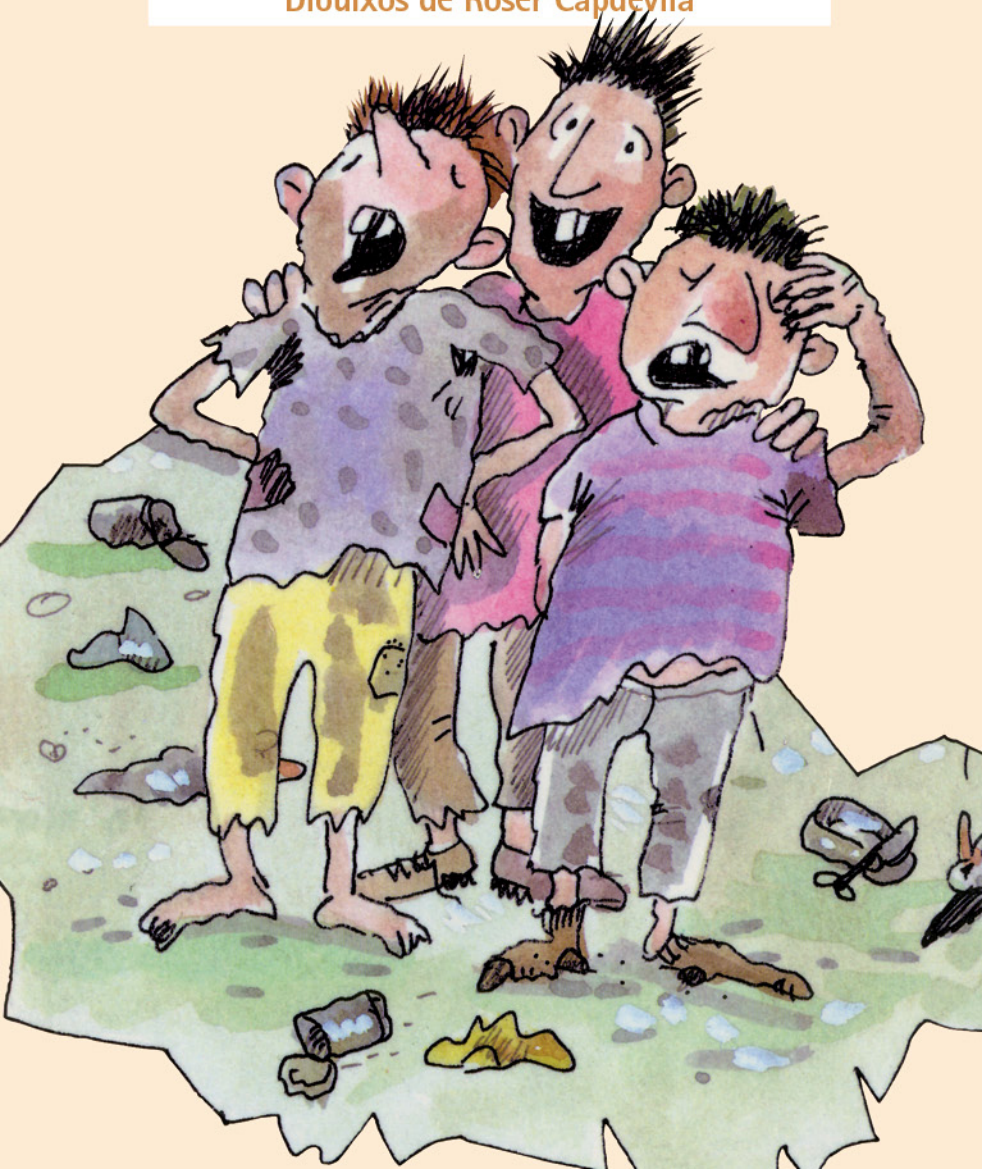

EL MICALET GALÀCTIC

La banda dels superbruts

Maria Dolors Pellicer

Dibuixos de Roser Capdevila

LA BANDA DELS SUPERBRUTS

Supose que la meua història, la història que ara us contaré, no hauria tingut lloc mai si no haguera estat gràcies a aquell mal de queixal que em turmentà durant mesos i mesos.

—Sara, de demà no passa que anem a cal dentista —em deia ma mare quan s’adonava de les carasses tan horribles que em feia fer el dolor.

—¡Però si a mi no em fa mal res!
—m'afanyava a respondre jo, fent cara de circumstàncies per dissimular un mal que em rosegava les barres i em feia veure les estrelles.

El dies anaven passant i el queixal, cada volta més corcat, ja no em deixava ni dormir. Una nit d'aquelles que solia passar en blanc, em vaig alçar, farta de contar ovelletes, a beure un got d'aigua de la nevera.

¿I què direu que em vaig trobar enmig del menjador? Ni més ni menys que un estol de ratotes fosques i peludes que feien corregudes per davall de la taula i les cadires darrere d'un ratolinet blanc. Quan per fi el van atrapar, començaren a cridar i a pegar-li mossos. Allò em va arribar al cor i, sense pensar-m'ho dues vegades, vaig fer palmes tan fort com vaig poder i es coneix que les vaig espantar, perquè a l'instant es produí una gran desbandada de rates, potetes ajudeu-me, fugint per tota la casa.

Jo, com que em trobava morta de son, no estava per a més gaites. Vaig beure i... cap al llit. Es veu que tot aquell daltabaix m'havia acabat de rendir, perquè de seguida vaig notar una dolçoreta que em recorria tot el cos, des dels peus fins al cap, i un pes molt fort se'm depositava damunt de les parpelles. Em vaig adormir.

L'endemà, en despertar-me, no podeu imaginar-vos el crit d'esglai que vaig amollar. I la cosa no era per a menys: un ratolí blanc dormia com un tronc als peus del meu llit.

—No crides tant, amiga meua —digué el ratolí amb una veueta a penes perceptible.

—¿Encara em dius que no cride, bèstia menuda? ¡Fuig, fuig! —continuava jo, tota bleada.

—Bé, fugiré, però deixa'm, abans, que et done les gràcies pel favor tan gran que em vas fer anit —digué el ratolí mirant-me amb uns ulls molt vius.

—¿Què vols dir amb això que jo et vaig fer un favor?

—¿És que no te'n recordes?

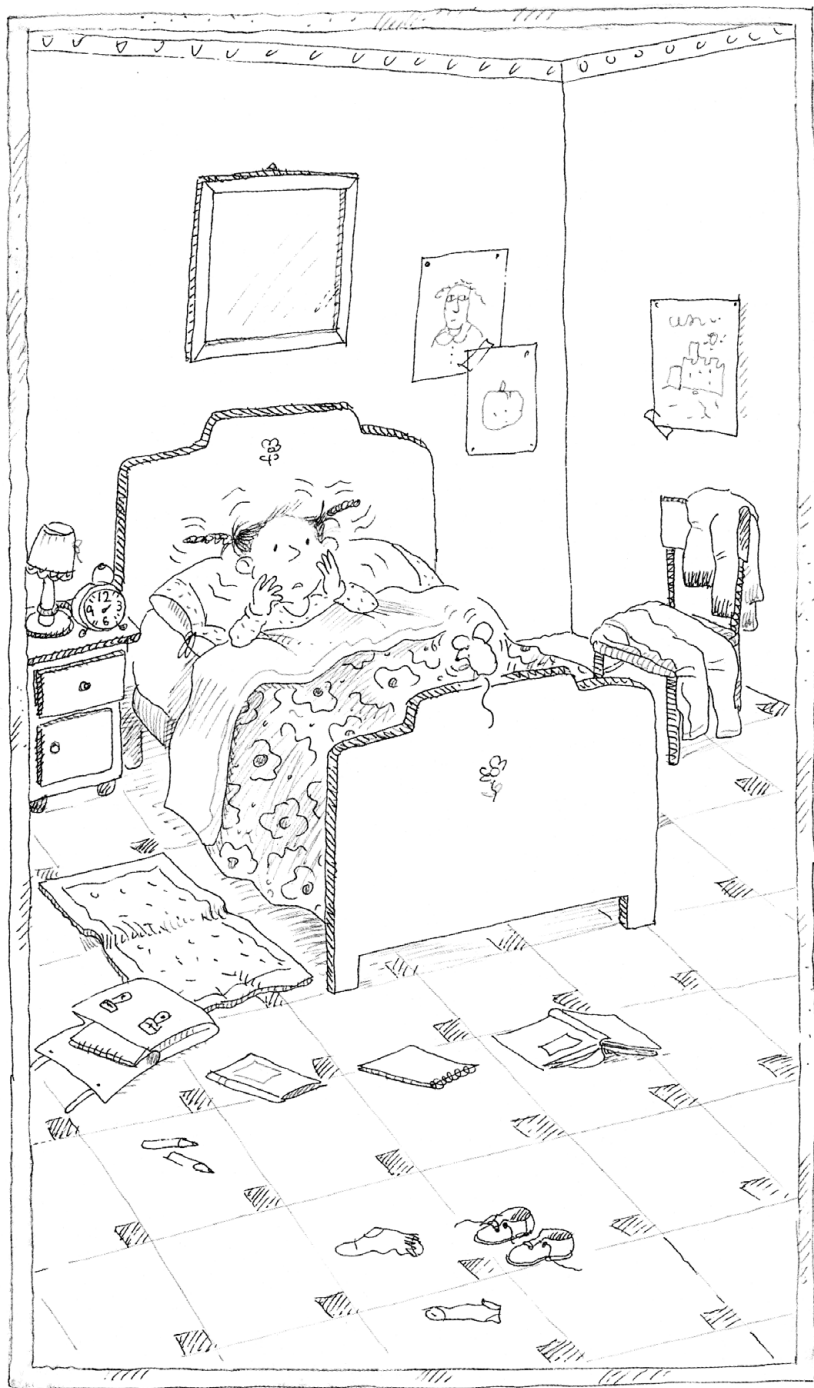
Efectivament, havia dormit amb un son tan profund que no me'n recordava de res, però conforme aquell ratolinet em contava el que havia passat, ho anava recordant i quasi no em podia creure la meua heroïcitat.

—I ara que pense —li vaig dir jo—. ¿Què feies tu per ma casa? ¿Qui eren aquelles rates que t'acaçaven?

—Això és una llarga història. Però, si vols, te la contaré.

I jo, que ja tornava a notar una altra volta la punxada al queixal, em vaig apretar les galtes amb les dues mans i em vaig disposar a escoltar-la.

«Fa molts anys —començà el ratolinet—, el lloc on tu vius era el poble més meravellós que s'ha pogut somiar. La pau i la felicitat hi reg-

naven per a tots. A més, el nostre governant, que era un gran amant de la bellesa, havia fet descobrir a tots els ciutadans el gust per les coses boniques. ¡Realment era un goig viure ací! —sospirà el ratolí—. Tots els sentits es trobaven regalats: no hi havia coses lletges, ni males persones tampoc, tots els menjars eren apetitosos, justament del gust que el paladar desitjava, tots teníem una oïda excellent, perquè no la castigàvem amb grans sorolls, parlàvem sense cridar, i escoltàvem música fluixeta. Les coses tenien un tacte suau com el cotó-en-pèl, i les olors —tornà a sospirar el ratolí—... Només de pensar-hi se'm posa la pell de gallina. No hi havia, ni de bon tros, cap poble tan perfumat com el nostre. I és que, seguint el costum de mon pare, que era el nostre governant, havíem pres una norma segons la qual a cada dia de la setmana li corresponia el seu propi perfum: el dilluns, la rosa; el dimarts, el clavell; el dimecres, el gessamí; el dijous, l'hortència; el divendres, el jacint; el dis-

sabte, la magnòlia i el diumenge, per celebrar-lo, perfumàvem la roba, les cases i els carrers amb extracte de mil flors.

No calia mai fer neteja perquè sempre estava tot net. Homes i dones, grans i menuts, ens llavàvem cada dia, perfumàvem els armaris amb herbes boscanes i teníem sempre en ordre la casa i el carrer.

Però, amb el pas dels anys, aquesta pau es va veure amenaçada per les accions d'una colla de gent bruta i queferosa.

De primer, començaren per no voler-se llavar. Més tard, es posaren a parlar a crits, a caminar amb molt de soroll i a embrutar les parets, els parcs i els carrers. De nit eixien pel poble i es dedicaven a buidar les papereres, a escampar la runa per terra i a pixar per les cantonades. Un dia, fins i tot, es manifestaren pels carrers amb grans pancartes, i cridaven:

¡VOLEM BRUTÍCIA!

¡VOLEM SOROLL!